

20th December 1954]

(After lunch—2-30 p.m.)

V.—DISCUSSION ON URGENT MATTER OF ADMINISTRATION UNDER RULE 56 RE FIXATION OF MINIMUM WAGES FOR BEEDI WORKERS.

MR. SPEAKER :—“ We shall now take up the one-hour debate. The hon. Member, Sri K. P. Gopalan, has given notice of an urgent matter of administration to be discussed and the subject-matter is this :

‘ The recent draft notification of the Government fixing minimum wages for tobacco workers in the State.’

He says it is urgent as a big jatha of beedi workers are in Madras and are waiting in deputation on the Chief Minister. He will now initiate the discussion. I allow one hour for this. Mr. Gopalan will have ten minutes, Mr. Palaniyandi, ten minutes, Mr. Sreedharan, ten minutes, Mr. Ramamurthi, the Leader of the Opposition, fifteen minutes and the Hon. the Minister, fifteen minutes.”

SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Speaker, Sir, the Government in a notification in the Gazette in November last fixed the minimum wages for the tobacco workers in this State. In that notification, it is stated that a beedi worker will get Re. 1-4-3 per thousand beedis and a cigar worker Rs. 2-4-0 per thousand cigars. In Madras State, there are about 3½ lakhs of tobacco workers. Next only to the handloom industry, it is the biggest industry in the State having a very large number of workers in it. I need not go into all the facts of the case as my time is very limited. In our country, every day, 35 crores of beedies are consumed. The Government get by way of excise duty nearly 32 crores of rupees. Moreover, the State Government get Rs. 2 by way of licence fee and Rs. 10 as profession tax from each dealer. So, it is a source of income to the Government.

“ But unfortunately our Government have not developed the beedi industry. There are lakhs and lakhs of beedi workers and it is the Government's duty to see to it that they lead a decent life. But on the other hand Government have fixed the minimum wages all of a sudden. I do not know how they came to the conclusion that a minimum wage of Re. 1-4-3 is sufficient for a beedi worker to maintain himself. How did they fix a wage of Rs. 2-4-0 for a cigar worker? What are the principles they adopted in fixing these minimum wages? In the Constitution it is clearly stated under Article 43—

‘ The State shall endeavour to secure, by suitable legislation or economic organisation or in any other way, to all workers, agricultural, industrial or other, wise, work, a living wage, conditions of work ensuring a decent standard of life and full enjoyment of leisure and social and cultural opportunities and, in particular, the State shall endeavour to promote cottage industries on an individual or co-operative basis in rural areas.’

What does this mean? It means that the worker should be paid a decent wage and he must be paid enough to lead a decent standard of life. What has this Government done? Can a beedi worker with Re. 1-4-3 per day or a cigar worker with Rs. 2-4-0 per day,

2-0
p.m.

[Sri K. P. Gopalan] [20th December 1954]

with a family consisting of five persons, lead a decent standard of life? Is it humanly possible? Have the Government considered that aspect of the matter before they fixed the minimum wages as aforesaid? I shall give the definition of a minimum wage as given by the Federal Arbitration Court of Australia. They have defined minimum wage as follows :—

‘The normal needs of an average employee regarded as a human being in a civilised community constitutes his minimum wage.’

That is the definition which the Federal Arbitration Court of Australia has given for ‘minimum wage’. What does the Labour Appellate Tribunal say with regard to minimum wage? If we take page 44 of their proceedings for the year 1952, it is said that minimum wages must be fair wages. The word ‘fair’ should be noted. Is a minimum wage of Re. 1-4-3 per day for a beedi worker a fair wage? I would take the Hon. Minister to any beedi or cigar worker’s house who has a family numbering five. Let him see things for himself. Is it possible for a beedi worker with a daily wage of Re. 1-4-3 and a cigar worker with a daily wage of Rs. 2-4-0 to maintain his family? It is barely sufficient for a week or fortnight. What about the rest of the period in the month?

“In 1953 the Central Government appointed a committee called ‘Minimum Wages Committee for employments under local authorities’. On page 64 of their report, they have laid down three principles for defining minimum wages for any particular industry, viz., firstly to consider in detail the various awards given by the Appellate Tribunals regarding the particular industry, secondly to follow the recommendations of the labour enquiry committee that has studied the question and thirdly to ascertain the views and suggestions of the workers employed in the particular industry. Have these three principles been followed in the fixing of minimum wages for beedi and cigar workers by this Government? Have they consulted the workers? No, the answer is in the negative.

“In Hyderabad, a committee called the Minimum Wages Committee was appointed. That committee was of the opinion that a minimum wage must be at least Rs. 30 excluding dearness allowance. On page 7 of the Textile Enquiry Committee report, Mr. Venkataramiah has said that the basic pay must be Rs. 26 excluding the dearness allowance. He has said that the dearness allowance should be Rs. 47. He has also defined what is a minimum wage. He has said that a minimum wage must be fixed *not* on the profit made by the owner but that the minimum wage must be fixed in such a manner that the worker could live. I think last year there was a conference in Mysore. The question of minimum wage was discussed there. Comrade Ramamurthi was a member there and he would explain it in detail.

“I would request the Hon. Minister for Labour that even if he were to look to the Karachi resolution of the Congress he would find that that resolution has recommended a basic minimum pay of

20th December 1954] [Sri K. P. Gopalan]

Rs. 30. When that Karachi resolution was passed, the cost of living was 1/5th of what it is now. Therefore, what should be the minimum wage *now* according to the Karachi Resolution? Simple arithmetic will tell that it should be Rs. 30×5, i.e., Rs. 150.

“ In the first report of the United Provinces Labour Enquiry Committee (1946-1948) it is said—

‘ Minimum wage must be judged from the subsistence level, i.e., whether the income is sufficient not only for physiological existence but also for some elementary social necessities like medical attention, tramfare, insurance, a modicum of recreation, comfortable clothing with self-respect, etc., and sufficient to provide bodily protection.’

Judged from this report, can we by any stretch of imagination say that with Re. 1-4-3 as the daily wage, a beedi worker could have all the above requirements?

“ Sri B. V. Narayanaswami Naidu who has studied this question thoroughly says on pages 56, 100 of his report that the wages of the beedi workers should be modified and that there should be 25 per cent increase in the wages of those beedi workers who are getting Re. 1-2-0 as daily wage. Moreover Sri P. V. Krishnaswami, Industrial Tribunal, Coimbatore, and Sri Markandeyulu who was the Industrial Tribunal at Madras in 1950 have fixed the minimum wage of Rs. 2 for a beedi worker for 1,000 beedies. The United Provinces Labour Enquiry Committee has recommended the following pay scales :—

	Rs.	
Unskilled worker ..	30	Plus dearness allowance.
Skilled worker ...	50	Do.
Semi-skilled worker ..	45	Do.
High-skilled worker ..	75	Do.

“ When we fix a minimum wage, we should fix it on the basis of the national minimum wage. I am sure the Hon. Labour Minister knows that the All-India Trade Union Congress recently passed a resolution that the national minimum wage must be Rs. 100 including dearness allowance. I want to know whether the Government took into consideration the question of national minimum wage when they have fixed these minimum wages for beedi and cigar workers? Have they followed the awards of the industrial tribunals? Most important of all, have they consulted the workers, I mean the beedi and cigar workers? Even Mr. Venkatramiah has said that minimum wage should be fixed not taking into consideration the profit of the industry but taking into consideration whether with that minimum wage, a worker with a family (normally consisting of five persons) could lead, not a luxurious life, but a normal life. Have the Government followed his advice? If the Hon. Minister were to visit the house of any beedi or cigar worker, he will see for himself that the wage now proposed is really insufficient.

[Sri K. P. Gopalan] [20th December 1954]

"In Malabar the workers are getting between Rs. 1-14-0 and Rs. 2-2-0 for 1,000 beedies and Rs. 2-8-0 for 1,000 cigars. In Palghat they are getting Rs. 2-6-0 for 1,000 beedies. In Coimbatore they are getting Rs. 2 for 1,000 beedies and in Madras they are getting between Rs. 1-12-0 and Rs. 1-14-0. I do not know wherefrom Government came to the conclusion that a minimum wage of Re. 1-4-3 for 1,000 beedies would be sufficient? They have fixed these wages and have thereby allowed the owners of these beedi factories to make enormous profits, when all the time they have been amassing huge profits."

MR. SPEAKER :—"The hon. Member has got only one minute more."

SRI K. P. GOPALAN :—"I want five more minutes."

MR. SPEAKER :—"How can I allow it? There are other hon. Members to speak. I have already allowed ten minutes for the hon. Member. He has got only one minute more. He must try to finish before one minute."

SRI K. P. GOPALAN :—"I shall give comparative figures to show how the beedi factory owners are amassing huge profits without at the same time giving the workers decent wages. The Ganesh Beedi Factory is manufacturing eighty lakhs of beedies a day and their daily profit is Rs. 6,000. The Masjid Beedi Factory at Coimbatore is making a daily profit of Rs. 1,000. The Madras Taj Mahal Beedi Factory is amassing a daily profit of Rs. 9,000. The Mukkudal Beedi (Ramakrishna beedies) factory is also amassing a huge profit daily. Even though the Labour department will not disturb the existing wages, yet their job is only to see that in future these beedi and cigar workers get the minimum wages now prescribed. Thereby the beedi factory owners will amass huge profits when at the same time the workers would be starving and suffering for their daily meals. I know that the beedi workers in Tirunelveli are paid very low wages. I know that P.R.H. & Sons beedi factory owners are keeping an elephant which is fed daily with halva and provided with a mosquito net whereas the workers rot for their daily bread."

"These are the pitiable conditions in which the beedi workers live. Let Government consult the Beedi workers organisations; let the Government understand the real sufferings of these poor people; let them go through the various awards of the industrial tribunals; let them go through the various labour enquiry committee's reports and then fix the minimum wages taking into consideration the standard of living which a beedi or cigar worker is normally expected to lead."

* SRI K. T. SREEDHARAN :—"Mr. Speaker, Sir, our Government have notified that the minimum wages for 1,000 bodies will be Re. 1-4-3 and that for 1,000 cigars will be Rs. 2-4-0."

20th December 1954] [Sri K. T. Sreedharan]

Even in 1946 our Government appointed Dr. B. V. Narayanaswami Naidu as a Court of Enquiry to go into the problems connected with the working conditions of labour engaged in the manufacture of beedies, cigars, etc., and make a report. I wish the Government have perused the report given by Dr. B. V. Narayanaswami and also have taken into consideration the valuable suggestions given therein. At page 150 of the report, the Court of Enquiry has made the following useful observations: 'It is common to base the minimum wages on one or more of three principles; it must be determined by the living wage; it must be such as the industry can afford to pay; and lastly it must be fixed with reference to similar categories of workers in other industries and other categories of workers in the same industry.' Again at page 151 of that Report, Dr. B. V. Narayanaswami has made the following remarks with regard to the fixing of the minimum wage: 'In fixing the minimum wages for workers in the five industries brought under the scope of this enquiry, I have taken minimum wages to be sufficient to meet the subsistence needs of a man with wife and three children. To meet the minimum human needs, the wages will have to be increased; and in order to enable the workers to enjoy minimum comforts, further increases will have to be effected. However, I have now provided only for wages sufficient for subsistence and physical efficiency in the hope that when the general level of prices declines, the cost of living will become cheaper and the workers will be enabled to satisfy some of their needs and comforts with the proposed rate of minimum wages; it is also assumed that the wages will not be stepped down in case the cost of living index records a fall.' In these circumstances he has mentioned that Re. 1-2-0 will be the minimum wage for the beedi worker.

"Now, if we examine the wages that are prevalent in the various parts of our State, we will find that the workers are getting a rate much higher than the one that has been notified by the Government. I know that in Malabar the workers are getting between Rs. 1-12-0 and Rs. 1-14-0 for 1,000 beedies and Rs. 2-4-0 and Rs. 2-8-0 for 1,000 cigars. Even some Industrial Tribunals have given awards to this effect. Our State Government appointed an Industrial Tribunal for Malabar and the award given by that Tribunal has fixed Rs. 1-12-0 for 1,000 beedies and Rs. 2-4-0 for 1,000 cigars. The rate fixed by the Industrial Tribunal for a worker in Coimbatore is Rs. 2 for 1,000 beedies.

"Even with the higher wages prevailing in the State, the workers are not able to make both ends meet. The workers engaged in the beedi industry are not able to earn even Rs. 35 or Rs. 40 a month and workers engaged in the cigar industry get even much less. Of course, the capacity of the industry to pay is also an important point to be considered. There are remarks in the awards given by the Tribunals that the industry is in a very sound position

[Sri K. T. Sreedharan] [20th December 1954]

to increase the wages. Even Dr. B. V. Narayanaswami in his report goes on to say that a 25 per cent increase in the wages can be effected without jeopardising the industry. So, from that point of view also, the industry is in a sound position to pay a higher minimum wage for this category of workers and regarding the minimum wages of similar categories of workers in other industries, we can assert that the workers are in a better position. In the circumstances, I wonder how this Government came forward to fix up such a low wage for these tobacco workers under the Minimum Wages Act. There is also a fear prevalent among workers in this State that the capitalists will take advantage of the clue in the report that the cost of living would become cheaper when the general level of prices declines and see that wages are reduced to a lower level in view of the trend of opinion expressed therein. That apprehension must also be removed and the workers must be given a minimum wage of at least Rs. 2-4-0 for 1,000 beedies and Rs. 3-4-0 for 1,000 cigars. The working classes must be assured that their position will be much better under this Government. Let me thank you, Sir, for the opportunity given to me to speak."

2-58
P.m.

SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த குறைந்த பட்ச சம்பளத்தைப் பற்றி பேச எழும்போது கனம் கோபாலன் அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் கூறியபடி, தொழில் கோர்ட்டு நிர்ணயித்தபடி தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படை சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதை கனம் அங்கத்தினர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். நம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள 12 ரக தொழிலாளர்களுடைய சம்பளத்தை நிர்ணயிக்க ஒரு தொழில் கோர்ட்டை அமைத்தார்கள், அதன்படி இப்பொழுது அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதைப் பாரக்க வேண்டும். சண்டைக்கு முன்பாக அரசாங்கம் எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயித்தார்களோ அந்த அடிப்படையில் இப்பொழுது கொடுத்து வருகிறார்கள். கூனூர் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் உணவு ஆராய்ச்சி செய்து புள்ளி விவரங்கள் எடுத்து, ஒரு குடும்பத்தில் நான்கு பேர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு குறைந்த பட்ச சம்பளம் எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும் என்று 1936-ம் வருஷத்திற்கு முன் சரியானபடி நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அதன் பிறகு வாழ்க்கைத்தரப்புள்ளி விவரம் எவ்வளவு ஏறியிருக்கிறது என்பதை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். இப்பொழுது 330 அல்லது 340 என்று ஏறியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் எடுத்துக்கொண்டால் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது என்பது தெரியவரும். அந்த அடிப்படையில் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் ஒவ்வொரு தொழிலாளருக்கும் குறைந்த பட்சம் ரூ. 125 அல்லது 130 கொடுக்கப்பட வேண்டும். மற்றும் அட்ஜூடிகேஷன் மூலம் கொடுத்த ‘அவார்’டை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரு தொழிலாளிக்கு குறைந்த பட்ச சம்பளம் ரூ. 26 ஆவது கொடுக்கப்பட வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் தொழில் கோர்ட்டு தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. அதன்படியே கை நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்குப் கொடுத்து வருகிறது. அந்த அடிப்படையில் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் உபரி வேலைக்கு நாலாறு வீதம் கொடுக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் கொடுப்பது மூன்று அணுக்கள்தான். இன்னும் பல இடங்களில் மூன்று அணுக்களும் கொடுக்காமல் இரண்டு அணுக்கள்தான் கொடுத்துவருகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் நமது அரசாங்கம் பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு ஆயிரம் பீடி கட்டினால் ரூ. 1-4-3 கொடுக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். இது நியாயமா? ஆயிரம் பீடி கட்டினால் அவனுக்கு ரூ. 1-4-3 கொடுத்தால் அவன் தன்னுடைய வாழ்க்கையை எப்படி நடத்த முடியும். ஸ்ரீ பி. வி. நாராயணசாமி

20th December 1954] [Sri M. Palaniyandi]

நாயுடு அவர்கள் தன்னுடைய ரிப்போர்ட்டில் பீடித் தொழிலிலுள்ள தொழிலாளிகளில் முப்பது சத விதம் கூடியரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். ஏன்? அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச சம்பளம் கொடுக்காததால்தான். ரூ. 30 என்று நிர்ணயித்த பிறகும் கூட அவர்களுக்கு சரியானபடி, சம்பளம் கொடுக்காததால்தான் அவர்கள் கூடியரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதை ஸ்ரீ பி. வி. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்களே தன்னுடைய ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே சர்க்கார் இதையெல்லாம் நிச்சயமாக கவனித்து அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச சம்பளம் கொடுப்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டும். சர்க்காருடைய கணக்கில் இருக்கும் 12 வகை தொழிலாளர்களையும் தங்களுடைய கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மற்றும் போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

“நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியும். பல இடங்களிலே இரண்டு ரூபாய், 3 p.m. இரண்டு கோல் ரூபாய் வரையில் இந்த பீடி சுருட்டும் தொழிலாளிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது சர்க்கார் ஏன் குறைந்த பட்ச கூலி ஒரு ரூபாய் நாலேகால் அணை என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். பீடி முதலாளிகளுக்கு லாபம் இல்லையா? நிறைய லாபம் இருக்கிறதென்று தொழில் கோர்ட்டே தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. பாக்டர் நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் அந்தத் தொழிலைப்பற்றி நன்கு பரிசீலனை செய்து கொடுத்திருக்கும் தனது ரிப்போர்ட்டில் பல உண்மைகளை வெளியிட்டுருக்கிறார். பீடித்தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களில் நூற்றுக்கு முப்பது பேர்கள் கூடியரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார். அவர்களுடைய வீடுகள் இருக்கும் நிலைமை, அவர்களுடைய சாப்பாட்டு நிலைமை போன்ற சூழ்நிலைகளோடு, அவர்கள் தொழிற்சாலையில் புகையிலையைச் சுருட்டி பீடி தயாரிக்கும்போது வெகு சலபத்தில் மி. பி. யினால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று அவர் சொல்லுகிறார். இதை அரசாங்கம் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மிக அத்தியாவசியமான குறைந்த பட்ச கூலியாவது அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். இவர்கள் விதிக்கக்கூடிய கூலி விதித்ததை எல்லா பீடி பாக்டரி முதலாளிகளும் கொடுக்கும்படி கண்டிப்பான நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக சர்க்கார் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் கூலிகளுக்கு எவ்வளவு குறைந்த பட்ச கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கிறார்களோ அதே குறைந்தபட்சக் கூலியையாவது அரசாங்கத்திலேயே வேலைசெய்கின்ற தொழிலாளிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இவர்கள் இப்படிக் கொடுத்து வழிகாட்டினால்தான் மற்றவர்களும் இவர்கள் காட்டுகின்ற வழிப்படியே நடப்பார்கள்.

“இன்றைக்கு பீடி, சுருட்டு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் முதலாளிகளுக்கு நல்ல லாபம் வருகின்றது. அதனால் அரசாங்கத்திற்கும் நல்ல வருமானம் இருக்கின்றது. ஆகவே அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை யெல்லாம் செய்துகொடுக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும்.

“தென்னாட்டிலே அதிலும் குறிப்பாக திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் முக்கூடல் போன்ற இடங்களிலே பீடித் தொழில் குடிசைத் தொழிலாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அங்கே, பத்தணு பதிலணு என்று ஆயிரம் பீடி சுற்றுவதற்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதே சமயத்தில் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் முதலாளிக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆதலும் யானிசைக்கு பாதாம் ஹல்லா ஊட்டக் கூடிய நிலைமையில் அவர்களிடம் பணம் நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இதையெல்லாம் கவனித்து சர்க்கார் அவர்களுடைய சம்பள விதித்ததை நல்ல அடிப்படையில் நிர்ணயிக்க

வேண்டியது இருக்க, இந்த ராஜ்யத்திலேயே பல இடங்களில் ஆயிரம் பீடிக்கு இரண்டு ரூபாய் ஒண்ணேமுக்கால் ரூபாய் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவர்கள் ஒரு ரூபாய், நாலேகால் அண கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருப்பது ரொம்பவும் வருந்தவேண்டிய விஷயமாகும். இதை அரசாங்கம் மறுபடியும் பரிசீலனை செய்யவேண்டியதும் மிக அவசியம். அவர்களுக்கு மிக அதிகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் மாடி வீட்டில் வசிக்கக்கூடிய நிலைமையை உண்டு பண்ணிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றெல்லாம் நாங்கள் சொல்லவும் இல்லை. கனவு காணவும்கூட இல்லை. ஆனால் நாங்கள் கேட்பது எல்லாம் இது தான். அவர்களது வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய சம்பளத்தை— சர்க்காரின் பொருளாதார அதிகாரிகள் அவ்வப்போது வெளியிடுகின்ற வாழ்க்கைப் புள்ளி விவரம் இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையிலாவது உடனடியாக நிர்ணயித்தாகவேண்டும். சம்பளத்தை நிர்ணயிக்கும்போது அதனால் அந்தத் தொழிற்சாலைகளை நடத்தும் முதலாளிகளுக்குக் கிடைக்கின்ற நிகர லாபமும் எவ்வளவு என்பதைத் கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது சம்பந்தப்பட்ட எல்லாரையும் அழைத்து வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனை நடத்தி சமூகமான ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கான நடவடிக்கையை சர்க்கார் உடனடியாக எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

35
p.m.

* SRI R. KRISHNAN:—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ബീഡിത്തൊഴിലാളികളുടെ പുരുഷായ കൂലി നിജപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നില്പുള്ള കൂലിയിൽത്തന്നെ കുറവു വരുത്തുകൊണ്ടുളള ഒരു നിരക്കുവയ്ക്കുകയെന്നുള്ളതു് ആയിരക്കണക്കിനുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ വയറത്തടിക്കലാണ്. ആൻ വരുന്നതു് പാലക്കാടു് രാജ്യക്കീഴ് നിന്നാണ്. അവിടെ ഇന്ന് ആയിരം ബീഡികൾ 2 രൂപ കീഴ് മുതൽ 3 രൂപ കീഴ് 2 റണ്, വരെ കൂലിയുണ്ടു് നാലായിരത്തിലധികം തൊഴിലിളിൾ അവിടെ മാത്രം ഈ തൊഴിലിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുൾപ്പെടെ ഒരു വലിയ വീടാശം ആളുകൾ ഇതുകൊണ്ടുപജീവിക്കുന്നവരാണ്. 2 ക, 2 ക, 2 റണ്, വരെ മുതലാളിമാർ ഇന്ന് കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽതന്നെയും മുതലാളിമാർക്ക് 6 റണ് മുതൽ 8 റണ്, വരെ ലാഭം കിട്ടുന്നുണ്ടു്. ചെറിയ മുതലാളികൾ പോലു് ഈ കൂലി കൂട്ടരുവാണെന്നു് ആക്ഷേപമില്ല. റൂറം റൂറം വരും ആളുകളെ വെച്ചു് ജോലി ചെയ്യിക്കുന്ന വലിയ മുതലാളിമാരുമുണ്ടു്. അവരും കൂലി കുറയ്ക്കാൻ കാരണങ്ങളിലൊക്കെണ്ടു് പരസ്പരം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. എന്നു്കേൾപ്പോലും ഗവണ്മെണ്ടു് നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കുന്ന കുറഞ്ഞകൂലി 1 ക. 4 റണ്. യാണ്. ഇതു് വമ്പിച്ച അനീതിയാണ്. ബീഡിയു് ഉപസംയത്തിൽ ജോലിസമയം നോക്കിയല്ല കൂലി കൊടുക്കുന്നതു്. ആയിരം ബീഡികൾ ഇന്നു കൂലി എന്നാണ് കണക്കു്. ഒരു കരാറുപണിയാണിതു്. ബീഡിത്തൊഴിലാളികൾക്ക് മുഴുവൻ സമയവും ജോലി കിട്ടുന്നതു് വളരെ പുരസ്കാരം. സാധാരണ തൊഴിലാളികൾക്ക് ആയിരം ബീഡി തെരക്കാൻ കിട്ടാറില്ല. ദിവസം നാലുറോ അഞ്ഞുറോ ബീഡികൾ മാത്രമേ തൊഴിൽ കിട്ടാറുള്ളു്. ഉച്ചപ്പറന്നും വളർപ്പിക്കുന്നതു് തൊഴിലാളികൾക്ക് മുഴുവൻ സമയവും മേല കൊടുത്തിട്ടല്ല. അത്രായിരം ബീഡി മാർക്ട് ചെയ്യാവുള്ള ഒരു മുതലാളി ആരംഗമുള്ളതിനാൽ ഇന്നു് തൊഴിലാളികൾക്ക് വെച്ചാണ് അതു് തെറ്റിക്കുന്നതു്. ബീഡി മുതലാളിമാരെല്ലാം ഇന്ന് ബ്രാഞ്ച് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുമാണ്. തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലെ യൂണിയൻ മന:സ്ഥിതി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുവരെ തങ്ങളുടെ ചൊപ്പടികു് നിറുത്തുന്നതിനു് മുതലാളിമാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവഴിയാണിതു്. ഇതെല്ലാമായിട്ടും കൂലി കുറയ്ക്കാൻ മുതലാളിമാർക്ക് ഇതേവരെ സംശയിച്ചിട്ടില്ല. അവർ അതിനു് കരുണവെട്ടിച്ചില്ല. അങ്ങനെയറിനുടേക്കും തൊഴിലാളികളുടെ നില വലിയ പരുങ്ങലിലായിട്ടുണ്ടു്. തൊഴിലെ ബീഡിത്തൊഴിലാളികളാകെ ഇന്നു സഭാത്തരായിരിക്കുകയാണ്. കുറഞ്ഞ കൂലി നിജപ്പെടുത്തേണ്ടതു് നിലവിലുള്ള നിരക്കിൽനിന്നു ഒരു പൈ പോലും കുറയ്ക്കാൻ പാടില്ല. പത്തുറിലാകെയുള്ള ബീഡിത്തൊഴിലാളികളുടെ പ്രതിനിധികളടങ്ങിയ ഒരു വമ്പിച്ച ഫെഡറേഷൻ വന്നു് ബഹുമാനപ്പെട്ട മൂലമന്ത്രിയുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ബീഡിത്തൊഴിലാളികൾക്ക് അധികകലം ആ തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ബീഡിത്തൊഴിലാളിയെ പല

“சர்க்கரை இனிக்கும்” என்று காசிடத்தில் எழுதி அதைபார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டால் அது எப்படி இனிக்காதோ, அதே போல குறைந்தபட்சக் கூலிச் சட்டம் என்று ஒரு சட்டத்தை இயற்றி விட்டு அதன்படி குறைந்தபட்சக் கூலி கொடுத்துவிட்டோம் என்று சொல்வது இரக்கமற்றது.

[Sri P. Ramamurthi] [20th December 1954]

“குறைந்தபட்சக் கூலிச் சட்டத்தை என்ன முறையில் சென்னை சர்க்கார் அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள்? குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிப்பதற்காக சென்னை சர்க்காருக்குப் பலவகைப்பட்ட கமிட்டிகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வசதிகள் இருக்கின்றன. 1949-ம் வருஷத்தில் இந்திய சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட fair wages கமிட்டி ரிபோர்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரால் கமிட்டியும் ரிபோர்ட் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். குறைந்த கூலி நிர்ணயிப்பது சம்பந்தமாக அவர்கள் சில தத்துவங்களை வரையறுத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தத்துவங்களின் பக்கத்தில் கூட சென்னை சர்க்கார் தலைவைத்துப் படுப்பதுகூட சிடையாது. இதற்கு ஒரு உதாரணம் கூற விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் சமீபத்தில் ஒரு விசாரணைக் கமிட்டியை நியமித்து, அந்தக் கமிட்டியின் யாதாஸ்து இரண்டு மாதங்களுக்குமுன் வெளி வந்திருக்கிறது. அந்த யாதாஸ்தில், சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள பீடித் தொழிற்சாலைகளில் சட்டத்தை மீறி குழந்தைகளை வேலைவாங்கும்படியான முறை அகோரமாக இருந்துவருகிறது. வேறு எங்கும் இல்லாத முறையில் சென்னையில் இருந்துவருகிறது என்று புள்ளி விவரங்களோடு மத்திய சர்க்கார் நியமித்த விசாரணைக் கமிட்டி கூறுகிறது. ‘அதிகாரிகள் பீடித் தொழிற்சாலைகளுக்குப் போகும்போது அங்கிருந்து குழந்தைகளை அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இதுதான் நடந்துவருகிறது’ என்றும் மத்திய சர்க்கார் நியமித்த கமிட்டி மேலும் கூறுகிறது. அந்தக் கமிட்டியின் ரிபோர்ட் மந்திரியாருக்குத் தெரியுமா தெரியாதா என்பது எனக்குத் தெரியாது. எனென்று கேட்டால், ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாக நான் லேபர் கமிஷனர் காரியாலயத்திற்குப் போய் விசாரித்த போது அங்கு அப்படிப்பட்ட ரிபோர்ட் வந்திருக்கவேயில்லை என்று தெரியவந்தது.

“குறைந்த பட்ச கூலி எப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்பதுதான் பிரச்சனை. 1949-ம் வருஷத்திலே இதை நிர்ணயிப்பதற்காக இந்தச் சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கக்கூடிய முறைப்படி முதல் முதலில் நிர்ணயிக்கும் போது இந்தப் பலதரப்பட்ட தொழில்களுக்கு வெவ்வேறு கமிட்டிகள் போடலாம் என இருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டிகள் விசாரணை செய்து கொடுக்கும்படியான யோசனைகளை ஆலோசனை செய்த பிறகு சர்க்கார் குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயித்துக் குறிப்பிட்டு அறிக்கை விடலாம் என்று ஒரு வழி இருக்கிறது.

“இன்னொரு வழி இருக்கிறது சென்னை சர்க்காரே தற்காலிகமாக குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயித்து கெஜட்டில் முதலில் பிரசுரம் செய்துவிட்டு, சம்பந்தப்பட்ட தொழிற் சங்கங்களையும், முதலாளிகளையும் அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களை எழுதச் சொல்லும்படிக் கேட்கலாம். அபிப்பிராயங்கள் வந்த பிறகு, கூடி ஆலோசனை செய்த பிறகு, சென்னை சர்க்காரே குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்கலாம் என்று சொல்லப் படுகிறது.

“ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அதன் மூலமாக விசாரணை செய்து அதற்குப் பிறகு குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்கும் முறையை நமது சென்னை சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கவில்லை. ஆனால், சென்னை சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கும் முறைதான் என்ன? சர்க்கார் தாங்களே கூலியை நிர்ணயித்து, கெஜட்டில் பிரசுரித்தால், அதன்பிறகு தொழிற் சங்கங்கள் ஆலோசனை சொல்லலாம் என்று சொன்னார்கள். 1949-ம் வருஷத்தில் இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள மிகப் பெரிய தொழிற் சங்கங்கள் அன்றைய தினம் தங்களுடைய யோசனையை எடுத்துச்சொல்வதற்கு முடியவில்லை. எனென்று கேட்டால், அப்பொழுது தொழிலாளர்கள் அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாகி, அந்தத் தொழிற் சங்கங்கள் சட்ட விரோதமாக்கப் பட்டு இருக்கக்கூடிய காலத்தில், ‘தொழிற் சங்கங்களே, உங்களுடைய யோசனையைச் கூறுங்கள்’ என்று சொன்னால், அவர்கள் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? யோசனை சொல்லக்கூடிய தொழிற் சங்கங்களெல்லாம் சட்ட விரோதமாக்கப்பட்டிருந்த அந்த நிலைமையில் சர்க்காருக்கு யோசனை சொல்ல

20th December 1954] [Sri P. Ramamurthi]

முடியவில்லை. ஆகவே, எந்த விதமான யோசனையும் வரவில்லை. அதனால், சர்க்கார் நிர்ணயித்த குறைந்தபட்சக் கூலி விகிதமே ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டு இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருஷம் ஆகப் போகின்றது.

“ஜனவரி மாதத்தில் மைசூரில் நடந்த மகாநாட்டில் குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயம் சம்பந்தமாக விவாதம் நடந்தது. அந்த சமயத்தில் நாங்கள் இதைத் தெரிவித்தோம். சென்னை சர்க்காரில் அப்பொழுது தொழிலாளர் மந்திரியாக இருந்த டாக்டர் கிருஷ்ண ராவ் அவர்களும், மத்திய சர்க்காரின் தொழிலாளர் மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ வி. வி. கிரி அவர்களும் அந்த சமயத்தில் அங்கு வந்திருந்தார்கள். டாக்டர் கிருஷ்ண ராவ் அன்றைக்கு இவ்விஷயத்தை மறுக்கவில்லை. ஸ்ரீ கிரி அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டார். இவ்வளவும் சென்னை சர்க்காருக்குத் தெரியும். அதற்குப்பிறகும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

“குறைந்தபட்சக் கூலி சட்டத்தின் (Minimum Wages Act) 6-வது செக்ஷன் கூறுவதாவது :—

‘6. *Advisory Committees and Sub-Committees*—For the purpose of revising minimum rates of wages fixed under this Act, the appropriate Government shall appoint as many advisory committees and sub-committees as it considers necessary to inquire into the conditions prevailing in any scheduled employment and to advise the appropriate Government in making such revision in respect of that employment.’

மேலே கூறியிருக்கக்கூடிய தொழில்களிலே சம்பளத்தை எப்படி நிர்ணயிப்பதற்காகவும் என்பதற்காக கமிட்டிகளை ஏற்படுத்தலாம் என்று 6-வது செக்ஷன் கூறுகிறது.

“அந்தச் சட்டத்தின் 7-வது செக்ஷன் கூறுவதாவது :—

‘7. *Advisory Board*.— For the purpose of co-ordinating the work of committees, sub-committees, advisory committees and advisory sub-committees appointed under sections 5 and 6 and advising the appropriate Government generally in the matter of fixing and revising minimum rates of wages, the appropriate Government shall appoint an Advisory Board.’

மேலே குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடிய பல கமிட்டிகளினுடைய வேலைகளை நிர்ணயிப்பதற்காகவும் மேற்பார்வை பார்ப்பதற்காகவும், பொதுவாக அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறுவதற்காகவும் ஒரு அட்வைசரி போர்டை ஏற்படுத்தலாம் என்று 7-வது செக்ஷன் கூறுகிறது.

“நமது சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கும் முறை என்ன? அட்வைசரி போர்டை ஏற்படுத்தியாய்விட்டது. ஆனால் குறுப்பிட்ட தொழில்களுக்கு கமிட்டிகள் கிடையாது. அப்படியென்றால் அட்வைசரி போர்டு எப்படி கமிட்டிகளினுடைய வேலைகளை நிர்ணயித்து, மேல்பார்வை பார்ப்பது என்பது யாருக்கும் தெரியாது சர்க்காருக்குத்தான் தெரியும். நமக்குத் தெரியாது. கமிட்டிகளுக்கு அநேகமாக வேலையே இல்லை என்ற நிலை இருந்துவருகிறது. இந்த நிலைமையில் இருந்தால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? இந்தப் பிரச்சனையில் சர்க்காருக்கு சிரத்தை கிடையாது என்பதுதான் அர்த்தம்.

“பாக்டரி ஆக்ட்டை அமுல் நடத்துவதில் எப்படி சர்க்கார் போதிய கவனம் செலுத்துவது கிடையாதோ, அதே முறையில்தான் இந்த குறைந்தபட்ச கூலி சட்டத்திலும் சர்க்காருக்கு எந்தவிதமான அக்கறையும் கிடையாது. இந்த மாகாணத்திலுள்ள மிகப் பெரிய தொழில்களில் ஒன்றாகிய பீடித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் ஏற்கனவே எந்த நிலைமையில் இருந்தார்களோ அதே நிலைமையில்தான் இன்னும் இருந்து வருகிறார்கள். இருக்கக்கூடிய சட்டத்தைச் சரியாக அமுல் நடத்துவதற்குப் பதிலாக கண் துடைப்பு வேலையாகத்தான் சர்க்காருடைய போக்கு இருந்து வருகிறது.

[Sri P. Ramamurthi] [20th December 1954]

“சர்க்காருக்கு ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். இது சம்பந்தமாக மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லக்கூடிய காலத்தில் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். உடனடியாக இந்த தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுடைய சம்பளத்தைத் திருத்துவது எப்படி என்று ஆலோசனை செய்வதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு 6-வது செக்ஷனின்கீழ் சொல்லி இருப்பதுபோல் ஒரு கமிட்டியை உடனடியாக ஏற்படுத்தி, தொழிற் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளுக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து, அவர்கள் சொல்லும்படியான யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக ஒரு உத்தரவை சர்க்கார் கொடுக்குமானால், இந்தத் தொழில் மட்டுமல்ல, இச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 12 தொழில்களும் இன்னும் நல்ல முறையில் வளர்ச்சியடைய முடியும். ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் தனித் தனி அட்வைசரி கமிட்டிகள் ஏற்படுத்தி, ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவதற்கு உள்ளாகவே, இந்தக் கமிட்டிகள் இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்பு தாக்கவே வேலையைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று குறிப்பாகக் கட்டாயப் படுத்தி, அந்தக் கமிட்டிகளின் யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்பொழுதுதான் இச் சட்டத்தினுடைய நோக்கத்தை சர்க்கார் நிறைவேற்றியவர்களாவார்கள் என்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

3-20
p.m.

SRI K. P. GOPALAN :—“On behalf of the leader of the jatha that came here from Malabar and 28 representatives representing South Kanara, Malabar and Tamilnad. I submit this humble petition to this House. The demand made in the petition is to raise the minimum wage to Rs. 2-4-0 for thousand beedies and Rs. 3 for thousand cigars.”

(The Member presented the petition to the Secretary.)

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—**“Mr. Speaker, Sir, under the Minimum Wages Act of 1948, the Government have power to fix the minimum wage for those who are employed in the tobacco industry including the beedi-making industry. As has been pointed out by Sri K. P. Gopalan, it must be understood that the minimum wage does not mean the maximum wage. The wage fixed under the Minimum Wages Act, should be paid even by the uneconomic establishments and even to the most inefficient worker. But workers are not precluded from demanding and bargaining for more wages depending upon the quality and outturn of work and the capacity of the establishment to pay. The fixation of minimum wages under the Act does not shut out the enhancement of the wages. Further, it may be noted that the wage of Re. 1-4-3 proposed to be fixed is for a unit of 1,000 beedies and not for a day. Minimum wages under the minimum Wages Act were first fixed on 27th December 1950. I would like to tell Sri K. P. Gopalan the basis on which minimum wages were fixed in 1950. Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, who was appointed as a Court of Enquiry, went into matters relating to the tobacco industry and recommended that for 1,000 beedies the minimum wage should be fixed at Re. 1-2-0. He added that to this wage should be added by way of dearness allowance one anna, two annas, three annas or four annas, the actual amount depending on the cost of living index. This recommendation of Dr. Narayanaswami Naidu was accepted

20th December 1954]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

in toto by the Government in 1950. But some employer questioned the validity of the order of this Government in the High Court. The High Court ruled that the wage fixed under the Minimum Wages Act should not be correlated with dearness allowance and declared the notification to be invalid. At that time, no minimum wage was fixed and there was an agitation by the workers for fixation of the minimum wage. The Government took up the question and issued a notification fixing the minimum wage at Re. 1-4-3 and without any reference to dearness allowance. This notification was based almost entirely on the previous notification, changes being made only to meet the legal objections. It was pointed out to me that this was simply re-notifying the minimum wage after removing the legal objections. The wage could have been fixed strictly mathematically at Re. 1-4-0. But it was fixed at Re. 1-4-3. I would like to tell the hon. Members who sought to level very serious charges against the Government that this is only a preliminary notification. The Advisory Board that was referred to by the Leader of the Opposition was constituted, and Sri K. P. Gopalan, who very vehemently raised this question, is a member of that Board. I was surprised to find that he took all the trouble of bringing a jatha all the way from Malabar to tell us that the minimum wage was not adequate. But he did not attend the meeting of the Board when it considered the question of minimum wage in the beedi industry."

SRI K. P. GOPALAN :—" I rise on a point of personal explanation, Sir. The agenda was sent to my place, while I was here. I have been in this place since 24th November. I would have been very glad to take part in the debate but there was some confusion regarding the time. Three Members reached the place but by then the deliberations were over. We had a full discussion with the Labour Commissioner. The Hon. Minister for Labour knows that we stand for the working classes and that our life is dedicated to the working classes."

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" I did not mean that the hon. Member, who is enthusiastic and earnest, deliberately abstained from attending that meeting. Instead of bringing a jatha from Malabar, he could have managed to attend the meeting and offered his advice.

" As I pointed out, the notification published is only a preliminary notification. Objections and suggestions have been called for, and the last day for their submission is the 22nd of this month. Hon. Members, representatives of workers' unions and others should have taken note of it. Even now, there are two more days. People could offer their suggestions and objections. The Government will give due consideration to the representations that will be received. Therefore, with due respect to the hon. Member, I should say that he need not have been taken so much of the valuable time of this House at this stage."

[20th December 1954]

* SRI P. RAMAMURTHI :—" I rise on a point of personal explanation, Sir. I know that the Madras Government have appointed an advisory board as provided in section 7 of the Minimum Wages Act. The board is for the purpose of co-ordinating the work of committees, sub-committees, advisory committees and advisory sub-committees appointed under sections 5 and 6 and advising the Government generally in the matter of fixing and revising minimum rates of wages. What I asked for was the appointment of committees and sub-committees as provided in section 6 for inquiring into the conditions prevailing in any scheduled employment and for advising the Government in revising the minimum rates of wages fixed under the Act in respect of that employment. In the absence of these committees and sub-committees, the Advisory Board has no work to co-ordinate; it has got only a general purpose to fulfil."

3-30
p.m.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" I shall look into the proposal of the hon. the Leader of the Opposition to appoint separate committees. But I would like to tell him that this Advisory Board which had been constituted did go specifically into the question of fixing the minimum wage for workers in the tobacco industry."

IV.—GOVERNMENT BILL—*cont.*THE MADRAS DRAMATIC PERFORMANCES BILL, 1954—*cont.*

MR. SPEAKER :—" Now, let us resume discussion on the Madras Dramatic Performances Bill. I fix a time-limit of ten minutes for each speaker. The discussion will continue till 5 p.m. when I shall call the hon. the Leader of the Opposition to speak. The Hon. Minister will reply to the debate at 5-30 p.m."

* SRI S. DAIVASIGAMONEY :—" Mr. Speaker, Sir, I submit that this is an absolutely unnecessary and unwanted piece of legislation. I find that in this Bill there is nothing new which has not been contemplated in the Indian Penal Code except for the fact that certain powers have been snatched away by the Government for endowing their subordinates with extraordinary powers to prohibit certain classes of dramas. This Bill is directed not against every dramatist but only against a particular class of dramatists. The Hon. the Finance Minister said that he had got the seal of approval for this Bill from the Dramatists' Association of Madras. I submit that this Bill affects chiefly not the professional dramatist, but the amateur dramatist. The professional dramatists have got an eye only on the Box Office collections but an amateur dramatist is mainly interested in shaping public opinion and in reforming the society. Looking at the question from that point of view, I submit that the Hon. the Finance Minister should take the opinion of not only the professional dramatists but also the amateur dramatists in general."